

Šta ako je vaše dete nasilno?

Oko trideset miliona dece u svetu pogodeno je različitim oblicima nasilja. To znači da svako drugo dete, ponekad u vrtiću, trpi ili je pretrpelo neku vrstu nasilja. Neko bi mogao reći da je anksioznost adolescenata uvek postojala. Ali danas je problem dostigao neviđene razmere: mobilni telefoni, društvene mreže, internet ... Oni su učinili blagim, skoro normalnim, nasilno ponašanje, naglašavajući još više ovaj fenomen.

Prema mišljenju dr Frančeske Maisano, psihoterapeuta evolucione psihologije **osnovni uzrok za ovo stanje je nedostatak pozitivnih uzora ponašanja i neprihvatanje opšte važećih pravila u životu mladih danas.** Mnogi roditelji nemaju vremena, previše su popustljivi ili previše strogi, ne razgovaraju (niti međusobno niti sa decom), svađaju se pred decom i na kraju razvode. Kako mlada osoba može osetiti društvenu ili moralnu odgovornost? Nastavnici ponekad pred celim razredom ponižavaju učenike nepotrebno jakim retorikom, uskraćujući im još jedan mogući obrazovni model. Na kraju, ni društvo ne pomaže. Vredan je onaj koji pobeđuje po svaku cenu. Rezultat ove *krize uloga* je opšte razočaranje koje se reflektuje na mlade, koji su izgubljeni i prepušteni sami sebi. Osim toga, deci se od rane mladosti u ruke daju mobilni telefoni ili tableti što im - često bez roditeljskog nadzora - omogućava pristup Internetu na kojem, bez mogućnosti prosuđivanja, upijaju veliku količinu agresivnosti, nasilja i pogrešnog načina života (prerani seksting, ponude filmova s jasno izraženim seksualnim sadržajem i gotovo pornografskim izlaganjem svog tela).

Nasilnik

"Što sam više bio nasilan, imao sam više prijatelja, i to je uvek bolje nego biti neprimetan i bezvredan." Siledžija u svojoj bahatosti, **nagomilan bes u porodici** ili u siromašnom susedstvu u kojem živi, pretvara u agresiju.

Obično je reč o adolescentu koji koristi drogu ili kanabis, živi sa strahom i zastrašivanjem. Ili je zabrinut i nesiguran i koristi nasilje da privuče pažnju. Iako je siledžija i dete kojem treba "pomoć", oseća veliku emotivnu nestabilnost koju niko nije slušao ili voleo u pravo vreme.

Nasilnica

Nasilje među devojčicama je podmuklije, skrivenije, indirektno, verbalno, iako je u porastu i fizičko nasilje (pogledaj "tvrde" ženske modele koje predlažu filmska industrija, društvene mreže, TV i slično). Nasilnica je "pametna devojka", kojoj se čak odrasli dive, nju je vrlo teško otkriti, ali seje strah. Nema milosti, nema empatije: "Kad nisi čvrst, drugi te ne doživljavaju i gaze." Ali i ona je na kraju krajeva sama i žalosna od rane mladosti, od vrtića.

Žrtve

Najugroženije su stidljive, nesigurne i emotivne osobe, osobe sa telesnim nedostacima ili poteškoćama u ponašanju - i to deca između 11 i 13 godina života. Ismejavana, ponižavana i vređana od strane vršnjaka, žrtva gubi samopoštovanje, uverava se da je sama na svetu i da zaslužuje sve što joj se dešava. Ne razgovara sa roditeljima iz straha da će ih razočarati ili će joj zabraniti pristup društvenim mrežama. Reakcija na 24-časovni pritisak izaziva razne oblike samopovređivanja. "Umoran sam od života, mrzim samog sebe. Stidim se". Često nasilje čine najbliži prijatelji ili prijateljice kojima se poveravaš i otvaraš.

Roditelji

S obzirom na nasilno ponašanje, većina učenika u učionici ne suportstavlja se da bi preduzeli nešto, već pokušava izbeći počinioce. Roditelji (i nastavnici) treba da primete da nešto nije u redu. Dete- žrtva je besno, ne prihvata pravila, obeshrabruje se kod učenja, pojavljuju se psihosomatski simptomi, glavobolje, nesanica, anksioznost. Najčešća je greška roditelja, kada u želji da se pronađe rešenje, dete upiše u drugu školu. Ovo "bekstvo" samo će povećati nedostatak samopoštovanja deteta. Poteškoće će se ponoviti i u novom okruženju. Ali morate se suočiti sa problemom. Učinite dobru stvar i dogovorite se sa nastavnikom i uključite čitav razred i potražite stručnu pomoć. Da bi se detetu vratilo samopoštovanje, potrebno je mnogo vremena. Nadasve, mora se sa detetom puno razgovarati.

Pomoć

Radosna vest je da se deca mogu izlečiti - i za počinioce i za žrtve. Često roditelji ne prihvataju činjenicu da je njihov sin ili ćerka siledžija. Ali neophodno je potražiti pomoć stručnjaka, udružiti se sa drugim roditeljima, vaspitačima, društvom. Možemo da se obratimo za pomoć u specijalizovanim centrima, ali važno je da se to učini hitno. Ne dozvolimo da broj žrtava nasilja prisiljenih da se ubiju iz očaja raste.

G. Meazini (preuzeto iz revija izdavačke kuće "[Citta nuova](#)")